

PRESTIŽNÍ STUDENT

třinácté číslo

7.9. 2023

CESTOVÁNÍ

ČLENOVÉ REDAKCE

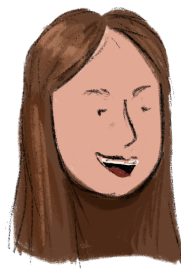
**PÁJA
CHALUPOVÁ**

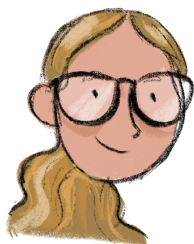
**KUBA
MEJZR**

**KLÁRKA
ŠOLTYSOVÁ**

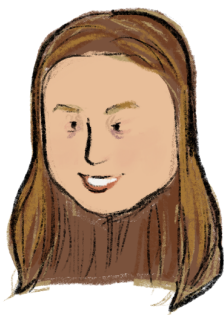
**MAKY
NOVÁKOVÁ**

**ANIČKA
VERNEROVÁ**

**ELIŠKA
DOLEŽÍLKOVÁ**

**MAJDA
MAJNEROVÁ**

**ONDRA
GROH**

**KRISTÝNA
SIEGLOVÁ**

**MAJDA
KOZLOVÁ**

**MAREK
BARBUŠ**

OBSAH

GRAFIKA

Pája Chalupová
Majda Majnerová
Majda Kozlová
Maky Nováková

ILUSTRACE

Nella Vagerová

KOREKTURA

Anička Vernerová
Ondra Groh

Úvodník	3
Labyrint Pražské integrované dopravy	4
Německo	5
Barbie Kentroverze	6
Holka s bucket listem	7
Amelia Earhart: feministka, která chtěla obletět svět	8
Už není malá	10
Klub pro prváky	11
„Párkrát jsem taky potkal nějaký ty medvědy“: rozhovor s Milanem Koblicem	12
Světové dny mládeže v Lisabonu 2023	15
BIODIVERZITA NA ARABSKÉ - Jaký typ studenta jsi?	17
Education First: Recenze	18
Silent pressure	19
Salty but bittersweet	19

Milí a prestižní čtenáři,
vítejte zpátky na Arabské!

Škola možností nám opět otevřela své brány a my se můžeme pustit do hlubin vědění celého světa. Opět se setkáváme s svými „oblíbenými“ spolužáky a učiteli, vracíme se zpět do režimu vstávat za tmy, chodit domů za tmy. A už teď nemáme daleko ke spánkovému deficitu. V budoucích dvou týdnech utratíme třikrát více, než bychom chtěli, za učebnice, sešity, propisky a všemožné jiné „pomůcky“. A už teď víme, že většinu z toho stejně buď ztratíme, nebo vůbec nepoužijeme. No řekněte, kdo z vás se sem (ne)těšil?

První číslo tohoto roku se nese v duchu cestování, ke kterému máme teď po prázdninách všichni blízko. Ať už jste cestovali přes oceán, nebo přejížděli Berounku, každý tyhle prázdniny někam vyrazil, včetně naší redakce. Ale i přes náš vytížený prázdninový program jsme si našli čas a dali dohromady tohle číslo.

A o čem si můžete přečíst tentokrát? Výběr je jako vždy pestrý. V tomto čísle najdete jak články spojené s cestováním, tak i ty, které mají k tématu dál než já k jedničce z chemie. Nechybí zde ani rozhovor se členem pedagogického sboru, rozbor pražského MHD nebo článek o jazykovém pobytu s EF.

Na závěr bych ráda v našem prestižním institutu přivítala prváky a popřála nejen vám, ale i všem ostatním hodně štěstí a pevné nervy. Budeme je potřebovat.

Dlouhým deseti měsícům zdar !

Šéfredaktorka Pavla Chalupová

Šéfredaktorka

Labyrint Pražské integrované dopravy

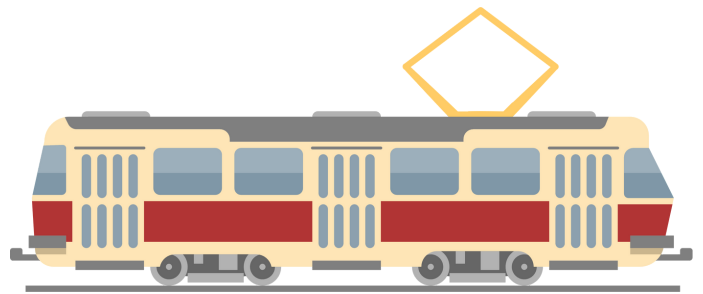
Stejně jako velká část studentstva na Arabské nepatřím mezi šťastlivce, kteří do školy jezdí dvě zastávky metrem. Proto je každé mé školní ráno započato občas i hodinovou zážitkovou cestou meziměstským autobusem. Po roce takového cestování už jsem si zvykla na cestu mezi svým domovem a školou. Když se ale ocitnu mimo své zajeté koleje (pun intended), nastává velký problém.

Při plánování cest do Prahy je pro mě nepostradatelným kamarádem IDOS, který za celou svou cestu zkontroluji minimálně stokrát, přestože jsou na trase třeba jen dva přestupy. Mezi hlavní rizika dojíždění patří zpoždění, se kterým musí počítat každý cestující (kromě Pražáků, ti chodí vždycky poslední). Někdy ale doprava naopak překvapí a vaše půlhodinová rezerva se vám vymstí. Na druhou stranu je to asi lepší než přijet pozdě.

Věc, která mi cesty hromadnou dopravou usnadňuje, je Lítačka. Nejen že díky ní ušetřím peníze, ale také odstraňuje nepříjemnost v podobě rozhovoru s řidiči, kteří dokáží být pořádně nepříjemní. Taky šetří čas, protože se nemusím snažit přijít na to, jak fungují automaty na jízdenky.

Při cestování tramvajemi se většinou spoléhám na své pražské kamarády, kteří záhadně vždy ví, kam nastoupit, kde vystoupit a jak vybrat nejuvhodnější trasu. Naštěstí jsou vzdálenosti mezi tramvajovými zastávkami dostatečně krátké na to, abych se při omylu zvládla vrátit zpět na výchozí pozici. Mému zmatení vůbec nepomáhá to, že kolem projíždí auta a všude chodí lidi.

V metru se spoléhám na velmi jednoduché a přehledné značení, bez kterého bych byla v koncích. Velké šipky a nápisy na každém rohu jsou opravdu geniální. Potíž ale znamenají výstupy z metra, kterých je na některých stanicích tolik, že si pokaždé vyberu ten špatný, tedy nejlépe ten, který vede na úplně druhou stranu, než chci. Zkušenější cestovatelé dokonce zvládají vybírat si vagon podle toho, kde budou vystupovat. To je pro mě něco naprosto nepochopitelného a je to jedna z dovedností, kterou jako cizinec nejspíš nikdy nezískám. Ve večerních hodinách, kdy se mé orientační schopnosti vytrácí zcela, je mým jediným záchytným bodem zdouhavé hlášení: „Příští stanice Nádraží Veleslavín. Přestup na autobus směr letiště. Transfer to a bus that is going to the airport. Přestup na linky S a další vlakové spoje.“ Nádraží Veleslavín je stanice, kterou znám jako vlastní boty, a nedám na ni dopustit, protože na ní začíná i končí většina mých pražských dobrodružství.

Majda Majnerová

NĚMECKO

K cestování neodmyslitelně patří i poznávání a prožívání nových věcí. Ať už nových kultur, jazyka, místní kuchyně, ale třeba i místních zvyklostí. Já jsem se jako zástupkyně naší redakce vydala do německého města Vechta (čteno „Fechta“ pozn. red.) a ráda bych vám tímto článkem přiblížila rozdíly, které se mezi námi a našimi sousedy vyskytují.

První rozdíl je už samotné označení Vechty jako města. V Česku by se se svými téměř 31 000 obyvateli mohla rovnat například Chebu, zatímco v německém měřítku jste již dávno „auf dem Land“, tedy na venkově. Také je zde dobrým zvykem, ostatně jako po celém Německu, zdravít každého na potkání. Neděste se tedy, že na vás právě nějaký cizinec vypálil „Hallo“ nebo „Moin“ (pozdrav, využívaný v dialektu Dolního Saska pozn. red.), a s úsměvem tuto frázi vraťte zpět.

Nejzásadnější rozdíl, na který jsem se však při svém pobytu zaměřila, bylo vzdělávání. Jako správný prestižní studentík jsem chtěla zakusit, jak to chodí v cizí krajině, takže jsem strávila pár týdnů na místním víceletém gymnáziu. Abych však byla fér, nebylo to primárně kvůli našemu prestižnímu časopisu; navštěvovat místní školu byl jeden ze způsobů, jak se zdokonalovat ve svých znalostech a schopnostech v němčině.

Jako jednu z nejvíce do očí bijících odlišností jsem vnímala rozvrh. Samotné vyučovací hodiny nemají našich obvyklých 45, ale 90 minut, čímž vzniká více prostoru pro procvičování a ucelení látky v hodině. Na druhou stranu, pokud zrovna daný předmět nemusíte, je to dvakrát delší mučení. Také je zde poměrně příznivý počet hodin za jeden den. Když máme na Arabské náhodou pouze 7 hodin nebo nám něco odpadne, je to úspěch. Zde na gymnáziu je to však bohužel pro nás spíše naopak. Osm hodin

je zde jeden den v týdnu a to ještě jednou za čtrnáct dní; střídá se zde totiž lichý a sudý týden.

Zbytek týdne se učí maximálně šest hodin, takže pak máte denně pouze tři předměty a odpoledne tolik volna, že nevíte, co s ním.

Také mě velmi překvapilo, jak moc rozšířená je zde výuka jazyků. Angličtina je povinností, ostatně jako u nás, ale dále zde máte na výběr například i z francouzštiny a latiny, což jsem nečekala. Až postupně jsem zjistila, že výuka latiny je v tomto regionu velmi běžná. A protože jsem si musela jeden z těchto jazyků vybrat, a já neumím francouzsky ani kváknout, zkusila jsem prázdninový kurz latiny. Z počátku mi to přišlo jako fajn nápad, už jsem absolvovala rok latiny u nás, jenže zdejší studenti přede mnou měli čtyři roky náskok... Takže jsem rozuměla asi stejně, jako kdybych byla na francouzštině.

Třešnička na dortu pro mě bylo zjištění, že studenti tráví přestávky venku a nezůstávají ve třídách. My jsme občas rádi, že se zvládneme doplatit z jedné učebny do druhé, a tady naopak žáci využijí každé příležitosti k opuštění budovy. I když s jejich rozvrhem se ani nedivím, že na podobné aktivity mají energii.

Zpětně jsem velmi ráda, že jsem měla možnost školu v cizině zažít. Mohla jsem si alespoň udělat obrázek o tom, jak to funguje jinde. Arabskou bych ale asi stejně nevyměnila.

Anička Vernerová

BARBIE KEN TROVERZE

Očekávaný film Barbie režisérky Greta Gerwig je údajně určený pro všechny. Po jeho premiéře je ale jasné, že nejvíce promlouvá k ženám a dospívajícím dívkám a ze strany některých mužů naopak snáší obrovskou kritiku. Proč je tomu tak a o co se film vůbec snaží?

Od začátku do konce je film zábavný. Postavy tančí a zpívají v růžových outfitech a Margot Robbie a Ryan Gosling na sebe bezchybně přebírají role Barbie a Kena. Appeal Barbie spočívá také v jejím satirickém, a někdy až absurdním humoru, který je téměř definicí „kritiky s úsměvem“. Tady se ale názory striktně rozcházejí. Ben Shapiro, konzervativní politický komentátor a podcaster, film nazval „rozzuřenou feministickou pastí“ a tvrdí, že „propaguje lži, odcizuje muže od žen a podkopává základní lidské hodnoty“. S názorem, že Barbie je přehnaně feministická, se ztotožňuje velké množství nejen mužských diváků. Film se soustředí zejména na cestu Barbie (a tudíž žen obecně) k sebepoznání a sebelásce a upozorňuje na ničivý vliv patriarchátu na společnost. Tohoto dosahuje také kontrastem světa, ve kterém všechno řídí ženy - Barbielandu. „Převrácený sexismus“ ale nemálo kritikům zkřivil tvář - feministky chtějí ovládnout svět! Většina žen a dívek má na film úplně jiný názor - cítí se pochopeny.

„Barbie znázorňuje nerealistický standard krásy!“ vytýkají také mnozí, když si vybaví štíhlou blond panenku s perfektně symetrickým

obličejem. Jak se s tím popral Mattel, tvůrce tohoto stereotypu krásy? Celkem překvapivě před touto skutečností nepřivřel oči, ba naopak. Když Barbie parta pubertálních holek nazve fašistkou a prohlásí, že jim svou bezchybností zničila dětství, je nucena položit si otázky týkající se sebevědomí a sebelásky. Tato problematika se objevuje hned na začátku, když Barbie upadne do existenční krize kvůli myšlenkám na smrt, ale i celulitidě a plochým nohám. Přirozeně se tedy naskytne otázka: „Je film opravdu pro děti?“

Myslím si, že nemá smysl obcházet skutečnost, že cílovou skupinou jsou primárně ženy a starší dívky. Lehce zmatené výrazy holčiček vycházejících ze sálu kina to snad jen potvrdí. Zároveň ale věřím, že si z podívané něco odnese každý - extravagantní kostýmy, chytlavý popový soundtrack, vtipy, které se (většinou) trefují do černého, a v neposlední řadě nostalgie. A jestli si myslíte, že Barbie není film pro vás, radši si zajděte na Oppenheimera.

Kristýna Siegllová

HOLKA S BUCKET LISTEM

bucket list [ˈbʌkɪt list]

seznam věcí, kterých chcete dosáhnout, zkusit nebo prožít do konce života (pochází z anglického idiomu „to kick the bucket“)

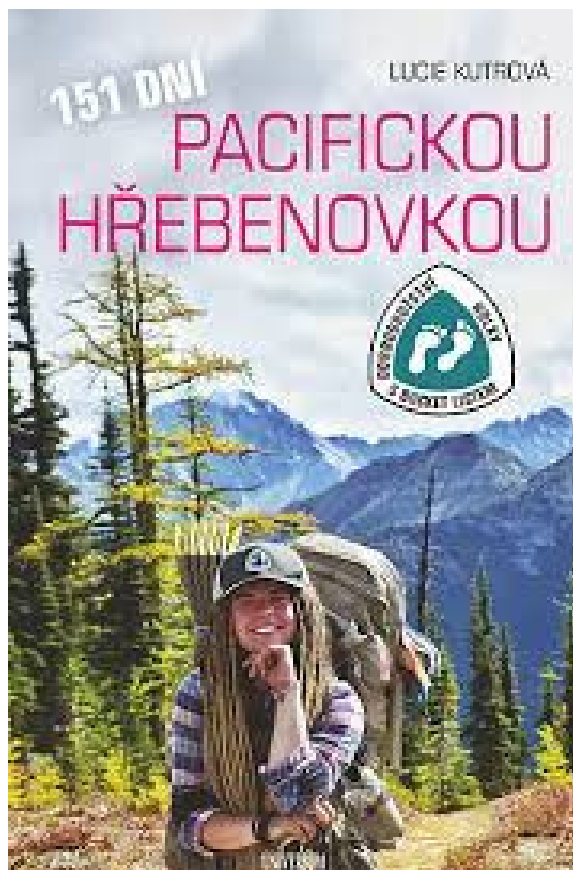
Seznamy jsou věc, bez které si nedokážu představit, jak by vypadal už tak hodně chaotický život. Popravdě řečeno si již ani nepamatuji, kdy tato moje obsession započala, ale většinou, když si píšu jeden ze stovek to-do listů nebo jakýchkoliv jiných seznamů, si vzpomenu na jednu konkrétní osobu, díky které se moje posedlost ještě znásobila.

Tím člověkem je Lucie Kutrová, mladá autorka několika cestopisů, které také zcela oprávněně patří přezdívka „holka s bucket listem“. Její první kniha, na kterou vás chci nenápadně nalákat, nese název „151 dní Pacifickou hřebenovkou“.

Pokud také patříte mezi ty, kteří po tomto žánru normálně dobrovolně nesáhnou, ale baví vás cestování a utrpení druhých lidí, tak je toto naprosto ideální volba. Na začátku všeho si autorka napsala bucket list, který obsahoval kolonku projít Pacifickou hřebenovkou. To je cesta dlouhá přibližně 4000km vedoucí přes pohoří USA a Kanady. Ale v této knize nenarazíte na fádni, či dokonce mozkové buňky zabíjející popis běžných činností jako chůze nebo spánek, jak to už u některých knih podobného zaměření bývá.

Autorka si neustále dělá legraci ze své nevědomosti, naivity a bezradnosti v mnoha situacích v průběhu své dobrodružství. Mnohokrát se dostává do situací natolik absurdních, že by to spousta lidí vzdala, a i ona sama o tom uvažovala.

Není ovšem divu, když se Lucka vydala na cestu ze dne na den bez jakýchkoliv zkušeností a bez nejmenšího ponětí, co s sebou vlastně potřebuje. Většinu věcí narychlo objednala z nějakého velkoobchodu, který je na míle vzdálen specializované prodejně, a odletěla. Od začátku se všichni (a to včetně čtenáře) sází, kolik dní, a to doslova, přežije.

Z této knihy tak trochu vyplývá, že ne každý člověk s listem v ruce má do puntíku naplánovaný život a mnohdy je tomu právě naopak, protože já sama nemám tušení, kolik budu mít dětí ani co budu zítra snídat.

Jenže nejednou jsem slyšela, že právě díky to-
do listům na každý den působím dojmem
organizované osoby. Vyvedu vás ze značného
omylu – kvůli své chaotičnosti i schopnosti
zapomínat vše během několika vteřin bez nich
nejsem schopná fungovat. Kolikrát tam stojí i
věci jako „najež se“ nebo „najdi propisku“ a
zbytek si určitě sami domyslíte. Takže až mě
jednou potkáte na chodbě s kusem papíru
v ruce, víte, že nemám tušení, o co se to vlastně
v daný moment pokouším. Ale jednu věc mohu
říct jistě. Dejte šanci Luce a cestě, kterou
započal jeden bláznivý bucket list.

Majda Kozlová

AMELIA EARHART: FEMINISTKA, KTERÁ CHTĚLA OBLETĚT SVĚT

“I want to do it because I want to do it. Women must try to do things as men have tried. When they fail, their failure must be but a challenge to others.”

Amelia Earhart, známá také jako „Lady Lindy“, se narodila roku 1897 v Kansasu. I přes časté stěhování, spojené s rodinnými finančními potížemi, a otcův alkoholismus vyrůstala jako bystré a především dobrodružné dítě. Příliš nerespektovala školní autority a vyznačovala se zájmem o „chlapecké“ aktivity. Jako malá šplhala po stromech, střílela krysy vzduchovkou, ale taky sbírala ústřižky novinových článků, ve kterých se objevovaly ženy úspěšné v profesích zastávaných převážně muži.

Vůbec první letadlo spatřila až ve svých deseti letech, popsala ho jako divnou věc ze dřeva a drátů a rozhodně jím nebyla nijak okouzlena. Ten pravý okamžik přišel až v roce 1920, kdy se poprvé s pilotem Frankem Hawksem vznesla do vzduchu. A jak se letadlo vzdalovalo od povrchu zemského, Amélie věděla, že se pro létání narodila. Zanedlouho získala pilotní průkaz a šest měsíců nato si za úspory mohla koupit své první letadlo - Kanárka - starší dvouplošník sytě žluté barvy.

Už tehdy s ním sbírala první ženské rekordy týkající se výšky stoupání. Její život se však změnil ve chvíli, kdy ji oslovil její budoucí manžel, publicista George Putnam (po svatbě si Amelia ponechala své rodné jméno a svazek nazývala rovným partnerstvím pozn. red.). George se na Amélii obrátil s otázkou, zda by se nechtěla stát první ženou, které by se podařilo přeletět Atlantik. Chtěla a také to dokázala. Stala se tak ikonou médií i symbolem toho, čeho mohou ženy dosáhnout.

Krátce před svými čtyřicátými narozeninami stála Amelia před konečnou zkouškou, která se jí bohužel měla stát osudnou. Rozhodla se jako první žena obletět celý svět. Při poslední zbývající etapě cesty však došlo k náhlému přerušení rádiového spojení a 2. července 1937 letoun s Amelií i navigátorem Fredem Noonanem navždy zmizel.

Zatímco její letecké úspěchy bývají, i když nepochybně právem, připomínány, bývá opomíjen Améliin přínos v boji za rovnoprávnost. Dalo by se říct, že byla dítětem viktoriánského 19. století, konzervativního a restriktivního, co se žen týče, a vzor neměla jiný ani ve vlastní matce

Na druhé straně dospěla v době, kdy se po bojích za volební právo (ve všech státech USA mohly ženy poprvé volit v roce 1920 pozn. red.) začala rychle rozpadat první vlna organizovaného feminismu. Nežila tedy v době, kdy by bylo snadné se jako feministka prosadit.

Podporu rovnoprávnosti nepovažovala Amelia Earhart za feminismus, nýbrž za samozřejmost a projev zdravého selského rozumu. A přestože se o to nikdy přímo nepokoušela, stala se díky svému důrazu na důležitost osobního úspěchu a schopnost oslovit své i opačné pohlaví ztělesněním individualistického postoje k feminismu takzvané doby po volbách.

Eliška Doležilková

UŽ NENÍ MALÁ

Navenek je stále ta malá holka,
jen už náplň jejích dnů není školka.
Nikdo už jí nepřečte pohádku,
ani neurčí další kamarádku.

Nevěděla, že není dost dobrá pro tento
svět,
jenže čas už teď nelze vrátit zpět.
Sny o životě princezny ztratily se
v neznámu,
musela otočit list na jinou stranu.

Najednou ocitla se v tom reálném světě,
a musí se podřídit společenské etiketě.
To zná, že nemáš právo říct si o pomoc,
nikdo z nás nemá tuto královskou
pravomoc.

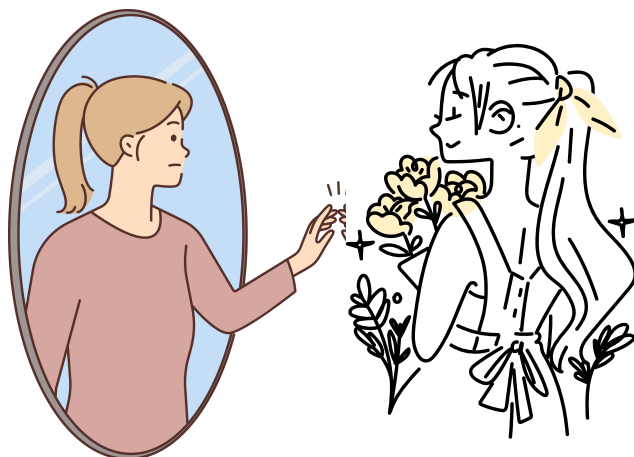
Tak jen dennodenně bloumá po planetě,
cítí tu bolest v každé vyslovené větě.
Požadavky se hrnou ze všech stran,
jenže ona ztratila svůj plán, neví kudy
kam.

Od imaginárních kamarádů již se
odprostila,
ale jedna nová se jí v hlavě objevila.
Svázala ostrými provazy její plíce,
přichází každý den, už nezná
hranice.

Za pestré barvy svých šatů se skrývá,
se skloněnou hlavou se na zem dívá.
Nikdo ale nepochybuje o její radosti,
do dokonalosti vypilovala herecké
schopnosti.

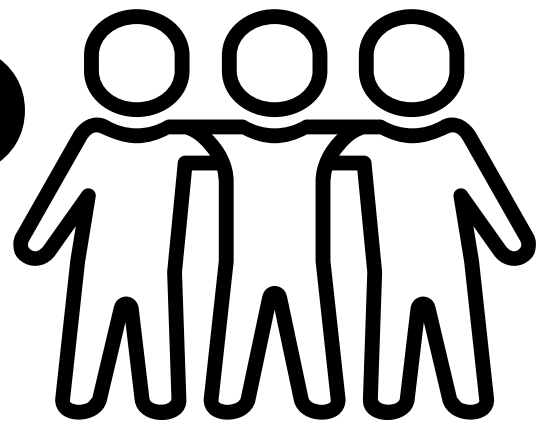
Pár let zpátky bývala tou chytrou
dívkou,
co uměla říct ne, znala hodnotu svou.
Teď nemá pojem o tom, jak plyne čas,
v zrcadle již nepoznává svůj odraz.

Kéž by jen věděla, že může se ozvat,
nemusí jen sama v koutě stát.
Jen kdyby tak tušila,
jak je pro tento svět důležitá.

Majda Kozlová

KLUB PRO PRVÁKY

Vážení čtenáři, a zejména vy noví, kteří právě nastupujete do prvního ročníku. Naše škola se v rámci operačního programu Evropské unie s názvem „Začlenění středoškolských studentů do nových kolektivů“ rozhodla, společně s příspěvkem na adaptační kurz SeSe (seznamme se - pozn. red.), že zřídí odpočinkový klub pro studenty prvního ročníku.

Ten má za cíl novým studentům usnadnit vstup do nového prostředí a poskytnout jim místo pro relaxaci přímo v prostorách školy.

Vizualizace plánované relax zóny

Tento klub nebo koutek, chcete-li, se nachází v přízemních prostorách vedle šaten. Nahrazuje tak zřídka využívaný prostor pro zkušebnu. V následujících letech je v plánu tuto relaxační

zónu pro začínající studenty rozšířit i o prostory fotokomory, která se také málo využívá.

Škola si od tohoto kroku slibuje snížení hladiny stresu u nových žáků, čímž se v důsledku snižuje přeplnění u školního psychologa. V prostoru relaxační zóny má být několik sedacích pytlů Fatboy, architektonická fontánka a entertainment systém s herní konzolí, na které studenti mohou hrát edukativní hry jako FIFA či Grand Theft Auto. Tento prostor bude přístupný pouze pro studenty prvního ročníku.

Pro ostatní studenty (tedy ročníky 2. a výše) je tu stále k dispozici studentský klub u jídelny (takzvaný klubík - pozn. red.), kterého by se renovace také měly dotknout - klub má být vymalován do temně červené barvy.

Zóna pro prváky se otevře druhý týden v září, na jejímž slavnostním otevření bude i vedení školy a pan školník.

Kuba Mejzr

škola nAruby

(Tento článek pochází z rubriky Škola
NARUBY, informace, které zde zaznívají,
jsou smyšlené a mohou, ale nemusí
odrážet realitu našeho světa.)

„PÁRKRÁT JSEM TAKY POTKAL NĚJAKÝ TY MEDVĚDY“ : rozhovor s Milanem Koblicem

Jakmile jsme v redakci rozhodli o tématu tohoto čísla, bylo jasné, s kým v něm nesmí chybět rozhovor. Cestování je společně se sportem jeho velkou zálibou, což je zřejmé nejen z všem známého instagramového účtu (traveler_cz), na kterém má pan profesor již přes 600 followers a více než 300 fotek z všemožných cest a výletů. Jaká je jeho vysněná dovolená či nejhorší zážitek z cest?

Kdy jste byl poprvé na dovolené ?

Kterou si pamatuju?

Ano .

Třeba rok 97, bylo mi sedm a jeli jsme do Chorvatska. Byl jsem tam pořád a pořád ve vodě, protože úplně zbožňuju potápět se a koukat na ryby. Takže jsem se první den u moře spálil takovým způsobem, že jsem se pak po zbytek dovolené musel potápět už jenom v tričku. To jsou moje první vzpomínky na dovolenou.

Jaká byla vaše první cesta bez rodičů ?

Tak to bylo v deváté třídě. Jeli jsme na Živohošť, protože jsme se ve třídě domluvili, že pojedeme všichni společně na výlet. Takže jsme doma nahlásili, že všichni jedou, takže musíme jet taky. Bylo to poprvé, kdy jsme takhle vyjeli sami. Táhli jsme s sebou stany a neměli jsme vlastně vůbec žádný věci. A z toho, že jedou dvě třídy a jedou úplně všichni, jsme nakonec odjeli čtyři.

„TŘEBA DO TOHO JEDNOU DOROSTU.“

Na sociálních sítích sdílíte mnoho fotek ze svých cest. Vždy jsou to fotky z nejrůznějších výletů, túr, výšlapů a podobně. Jezdíte také někdy na dovolenou se jen tak válet k moři?

Tak to dlouho ne. Byť jsem o tom teda v posledních tak třech letech přemýšlel, že bych si jenom tak někde zajel a vypnul. Ale tenhle plán vždycky skončí po půl dni, protože mě to nebaví. Takže to ne, no. Třeba do toho jednou dorostu.

S prckem v Itálii (popis fotky od pana profesora pozn. red.)

„TO BERU JAKO TAKOVOU POVINNOST“

Chodíte také někdy po památkách, nebo se držíte jenom přírody?

Památky jako takový mě vlastně docela baví, ale spíš tak povrchově. Že bych si o tom zjišťoval nějaký velký podrobnosti, proč tady je tenhle kostel, tak to úplně nedělám. Přijde mi hezký to vidět, možná to beru jako takovou povinnost, když už jsem v destinaci, kde něco takového je, ale přímo to nevyhledávám, no...

Kolik průměrně nachodíte za jednu dovolenou kilometrů?

To se odvíjí podle toho, s kým zrovna někam jedu. Protože teďka tím, že máme sviště (přezdívka pro dceru pana profesora, pozn. red.), se nám ten akční radius docela zmenšil. Ale co jsme byli loni s kolegou Kalouskem, tak jsme si vzali kola a denně jsme najeli takových šedesát kilometrů. Takže tak od pěti do stopadesáti.

Máte místo, kam se rád vracíte ?

Já zbožňuju Itálii. Mají tam dobrý jídlo, kávu a takovej uvolněnej způsob života. Vlastně je tam úplně všechno, protože když to člověka zrovna nebaví v horách, tak sleze k vodě. Když ho to nebaví u vody, tak vyleze do hor. Když tě nebaví příroda, tak se můžeš jet podívat za kulturou do města. To na tom mám rád. Nikdo tam nikam moc nespěchá a vždycky se dá všude koupit zmrzlina. My jezdíme hlavně na sever Itálie. Tam se mi líbí ta divokost prostředí. Nikdo tam neřeší, kdo kde spí, že někomu lezete do zahrady nebo tak. Líbí se mi ta divokost, která, doufám, vydrží.

Jaký je váš nejhorší zážitek z dovolené ?

Já nevím, jestli existuje nejhorší zážitek. Díky bohu se zatím nikdy nikomu nic nestalo. Samozřejmě se stalo mnoho věcí, které člověku v tu chvíli přijdou hrozný, ale pak zpětně, když se na to podívá, tak to nic není. Jednou jsem naboural auto v Itálii, takže jsme jím nemohli odjet, jela pro nás dva dny odtahovka a přivezli nám náhradní auto. Jenomže nám přivezli takové, do kterého se nevešli tři lidi. Tak to mi v tu chvíli přišlo těžký vyřešit, ale nakonec se to zvládlo.

A pak teda bylo šílený, když jsme byli na Islandu a účastnili jsme se opravy auta. Hodně mě překvapilo, jak se chovali k turistům. Byli hodně vychytralí a při účtování měla stát výměna za opravnou sadu na pneumatiky v přepočtu deset tisíc. To mi od nich teda přišlo podlý. Nakonec to teda stálo 190 korun, což byla významná sleva.

Párkrát jsme taky potkali nějaký ty medvědy. To nebylo úplně příjemný, ale vždycky to dobře dopadlo a je na co vzpomínat.

Mrtvé moře na vodě (popis fotky od pana profesora, pozn. red.)

Jak to vidíte do budoucna s cestováním? Co se třeba týká ekologie a tak.

Jo, tak v tomhle moc velkej vizionář nejsem. Je i dost možný, že další generaci už to cestování tolik brát nebude, protože nasadí brýle a vydají se, kam budou chtít. Jestli se tohle jednoho dne stane, tak já za to možná budu rád, protože pak těch lidí bude všude mnohem míň.

S kým nejraději cestujete?

S lidma, který to baví. Mám rád, když jsou z toho ty lidi nadšený, že chtějí něco vidět, chtějí něco poznávat. Teď jsme byli s kolegy a se ženou v Izraeli, to byla super dovolená. Máme z ní vlastně taky jeden šilenej zážitek. V půjčovně jsme zjistili, že má kolega propadlej řidičák, takže nám to auto nepůjčej. Ale strhli si ty peníze. To bylo takový krutý. Ale vlastně kvůli tomu, že nám to auto nepůjčili, byl najednou další super zážitek. Musíte se dostávat hromadnou dopravou, který nerozumíte, protože tam je hebrejščina a arabština, žejo. Jo a nefungují tam žádný data. Sem tam se chytla nějaká wifi, přeložil se nějaký nápis, kam jedem, ale bylo to nepříjemný.

Už jste zmiňoval svojí dceru. Cestujete s ní všude, nebo jsou místa, kam ji neberete?

No, první dovolenou jsme museli překopat, protože jsme nevěděli, že děti nemaj jezdit nad dva tisíce vejškovéjch metrů. Hrozí tam nějaký otoky, čehož jsme se chtěli vyvarovat. Takže jsme ji nebrali do vysokejch kopců, což jsme už loni změnili, a je to super, protože kolem těch dvou tisíc jenom spí.

Je to s ní významně náročnější?

Je to určitě jiný v tom, že se člověk nestará jen o sebe. Pro mě to bylo vlastně úplně něco novýho, protože na to bejt rodič vás nikdo moc v životě nepřipraví. A najednou když zjišťuje potřeby malejch dětí, tak jsou trošku jiný než ty vaše. Musíte se podřídit tomu malýmu tvorovi, kterému se toho zatím nedalo moc vysvětlit.

Myslíte si, že to pro ni má už v takhle nízkém věku význam?

To se přiznám, že si nemyslím. Myslím, že těm dětem je dobře úplně všude a stačí jim, když jste tam s nima vy. Ale že si z toho bude něco pamatovat, tak takový ambice nemám.

Kam byste se podíval, kdyby to měla být vaše poslední cesta?

No, tak to nevim. Asi Jižní Amerika? Jižní Amerika, tam bych asi chtěl. Hodně bych tam chtěl, ale nevim, jestli by to měla být poslední cesta. Možná někam k Peru.

Změnila se nějak od doby vašeho studia na Arabské nabídka studijních cest?

To si myslím, že jo, protože za nás nic takovýho nebylo, jestli si dobře vzpomínám. Nebo jsem to jenom nějak neregistroval. Byly tady nabídky lyžování, ale ty jsou pořád, ale že by byly

S krosnou v Norsku (popis fotky od pana profesora pozn. red.)

tematický cesty, to mám pocit, že nic takového nebylo. To začalo, až když jsem sem nastupoval na praxe, jestli si dobře pamatuji, ale to bych lhal...Tím si nejsem úplně jistý. Takže myslím, že se to zlepšilo.

Co byste si s sebou vzal na opuštěný ostrov?

A kolik toho mám vyjmenovat?

Tři věci, bez kterých byste se tam neobešel.

Tak určitě by to byl zapalovač, nůž, no a pak bych potřeboval asi nějaký rybářský prut. Teda, pokud by mezi těma věcma nesměla být nějaká věc jako satelitní telefon na volání o pomoc. Ale z těch praktických věcí asi něco takového. Teplo, nůž a něco k jídlu.

Na závěr jsme si připravili krátké to, nebo to

Pěšky, nebo kolo?

Vždycky záleží s kým, ale já rád kolo.

Běžky, nebo lyže?

Běžky.

Letadlo, nebo auto?

Auto.

Vlak, nebo autobus?

Vlak.

Cestování v létě, nebo v zimě?

To je mi jedno.

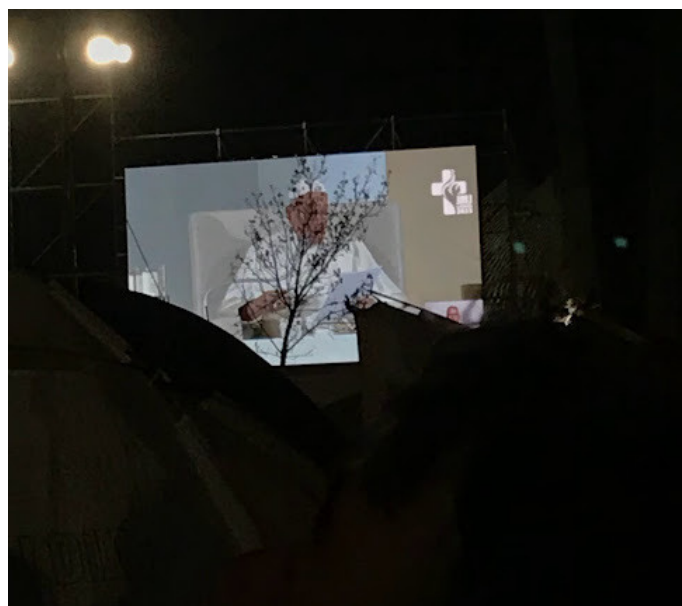
Pája Chalupová a Eliška Doležilková

SVĚTOVÉ DNY MLÁDEŽE V LISABONU 2023

Ráda bych vám představila Světové dny mládeže. World Youth Days jsou celosvětová setkání mladých ve věku od 16 do 30 let organizovaná katolickou církví každé tři až čtyři roky. Každé setkání se koná v jiné zemi a má vlastní logo, hymnu a motto z bible, které vybírá papež. Samotný nápad WYD vyšel od Jana Pavla II., který se úplně prvního setkání v roce 1984 v Římě i zúčastnil, a od té doby je na každé této akci přítomen i papež. Jak už bylo předestřeno výše, první Světové dny mládeže proběhly v roce 1984 v Římě a ty příští proběhnou v roce 2027 v Soulu.

Já sama jsem se zúčastnila letošních WYD, které proběhly v Lisabonu, hlavním městě

Portugalska, a Dnů v diecézích v Portu, druhém největším městě Portugalska (pokud o Portu

víte jenom to, že jeho obyvatelé vyrábí portské víno, tak jste na tom stejně jako já, než jsem se do Porta podívala). A pokud se domníváte, že to byla ukrutná nuda, tak jste opravdu na omylu.

Jelikož Portugalci nejsou zrovna organizaceschopný národ a mají všechno poměrně na párku, program během dne (přednášky, koncerty nebo modlitby) jsme snad ani jednou nenavštívili, jelikož jsme nevěděli, jak se na něj dostat. V Lisabonu jsme měli dopolední program (mši a katechezi) našťastí organizovaný Čechy, tudíž jsme ho pravidelně každý den navštěvovali. Takže jsme se spíš stali turisty po Portugalsku, ale to nevadilo, protože ulice byly vždy plné takových jako my a vždy bylo s kým se seznamovat.

Pokud jste věřící a chcete poznat nové lidi, chcete na víře zapracovat nebo chcete prostě vidět naživo papeže, je WYD právě pro vás. Mrkněte na stránky worldyouthday.com a třeba se uvidíme v Soulu!

PRO KOHO?

mladí ve věku 16-30 let

JAK DLOUHO?

deset dní

UBYTOVÁNÍ?

v rodinách nebo na karimatkách ve školách

JÍDLO?

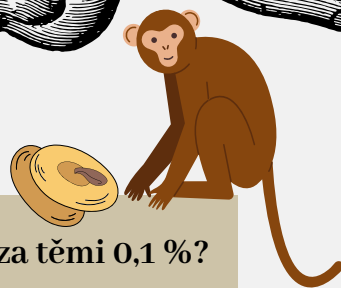
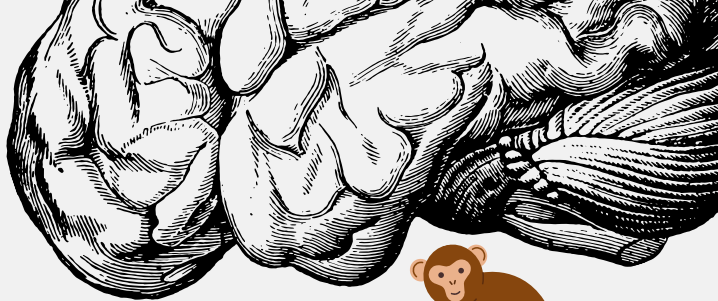
hlavně poukázky do místních bufetů/bister a do Mekáče, haha

PROGRAM?

přednášky, modlitby, mše, ale hoodně volného času

Klárka Šoltysová

BIODIVERZITA NA ARABSKÉ

Jaký typ studenta jsi?

Všichni víme, že jsi z 99,9 % **STUDENTÍK PRESTIŽNÍ**
= Jsi student prestižního gymnázia Arabská.

Ale co se skrývá za těmi 0,1 %?
Posuď sám.

VYLEHÁVAČ KLUBÍKOVÝ

Volná hodina? Víš přesně, kam jít. Na gaučíku trávíš více času než ve své posteli. Po obědku si vždycky rád/a spinkneš v příjemném prostředí a počteš si ten nejprestižnější časopisek na škole (pokud teda zrovna ve stojanu nějaký zbyde :/). Jsi člověk kultury a drbáků.

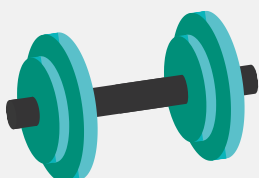
DOJÍZDĚČ POZDNÍ

Nikdo přesně neví, kde bydlíš. Jako místo bydliště vždy uvádíš velké město nedaleko té tvé no-name vesničky. Každé ráno nakrmíš slepice a vydáváš se na svou pouť do školy. Když už ti nezruší spoj, tak alespoň hodinu čekáš na trati a sháníš zpožděнку. Na Arabskou chodíš jen kvůli její prestiži a nedalekému nádraží.

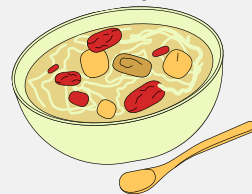
KORBA GYMOVÁ

Odpolední, přeplněný gym, bez šance dostat se na bench, se ti protiví, proto radši posiluješ před vyučováním. (Stejně všichni víme, že to děláš jen kvůli romantickému pohledu na Arabskou ozářenou prvními paprsky slunce.) Ti rozumnější si vyberou příjemnější hodinu na korbení v gyms. S vrátnými vedeš love-hate relationship. Nejdřív tě vřele pozdraví a ve druhé vteřině řešíte problémy s úklidem nebo s klíčky.

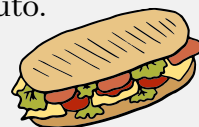
VYCHUTNÁVAČ OBÍDKOVÝ

Trávíš v jídelně až moc svého drahocenného času. Kuchařky tě znají jménem a vždy ti přidají (dokonce i řízek). Tvůj obědek trvá tři čtvrtě hodiny, když spěcháš. Podrbat o všem a o všech nad čtvrtou mísou okurkového salátu je pro tebe nutnost. Když je moučník, sklízíš všechny zbytky a se svačinkami máš vystaráno na zbytek týdne!

svačINÁŘ BUfÍKOVÝ

Svačina z domova ti nic neříká. Když zrovna nevyžíráš kamarády, míříš do bufiku. Každý den přežíváš na levném kafi a panini. Za svou útratu v bufiku by sis možná koupil/a už i auto.

GYMNAZISTA AKTIVNÍ

Gratuluji. Hamina si tě minimálně jednou pozvala na svůj rautík prestižních studentů. Jsi pracovitý, cílevědomý a sklízíš za to úspěch. Nebo jsi student, který píše předmětové olympiády pouze proto, aby se vyhnul některým předmětům, a z nějakého důvodu stejně vždycky postoupíš.

Maky Nováková

EDUCATION FIRST: RECENZE

V rámci studia francouzského jazyka jsem se rozhodl vyjet na pár týdnů studovat do zahraničí. Jazykové pobyty se studiem cizího jazyka přímo v zemi, kde se tímto jazykem mluví, v České republice nabízí mnoho firem - Student Agency, Tutuki nebo právě Education First. Já jsem si vybral studovat po dobu šesti týdnů v Nice, jež leží na samém jihu Francie nedaleko od hranic s Itálií.

S EF jsme technicky řešili typ, délku pobytu a cenu už od října kvůli tomu, že nám dali slevu (zhruba 10 %) za brzké objednání, nicméně následně na to přišla sezónní přírážka za to, že bych tam jel studovat v letních týdnech, což bylo nemilé překvapení. Je důležité zmínit i to, že pokud se rozhodnete bydlet v rodinách, tak nemusíte být ubytováni blízko škole - někteří moji spolužáci dojížděli každý den z městeček, jež ležela vedle Nice. Tomuto problému jsem však předešel díky tomu, že jsem se nechal ubytovat v residenci, kde jsem nicméně neměl garantované obědy a večeře, což ve výsledku znamenalo, že se finální cena celého pobytu ještě zvýšila.

Co se jakési byrokracie týče, tak EF zařídí v podstatě všechno, co potřebujete - pokud se rozhodnete vylézt mimo Schengenský prostor a potřebujete víza, tak spolu s EF řešíte i víza. Veškeré municipální poplatky, letenky, dopravu apod. můžete, ale nemusíte s EF zařídít.

Samotné studium a škola byly asi nejlepší část celého zážitku, všichni učitelé byli velice zkušený a dokázali mě toho spoustu naučit, i když nepromluvili ani slovo jinak než francouzsky. Věnovali se hlavně gramatice a čtyřem jazykovým kompetencím podle FLE (Français langue étrangère) - čtení, psaní, mluvení a poslech. Za šest týdnů mě z úrovně B1, podle CEFR, dostali na úroveň B2, což považuji za velmi dobrou práci.

To, v čem EF ale nevyniká, je cena. Vzhledem k tomu, že EF je mezinárodní organizace, jež cílí převážně na bohaté státy západní a severní Evropy a na Ameriku, tak jsou ceny podle toho i určeny. Já osobně rozhodně nelituji, že jsem se rozhodl do Nice vycestovat, ale na další pobyt už, hlavně kvůli ceně, nepojedu.

Marek Barbuš

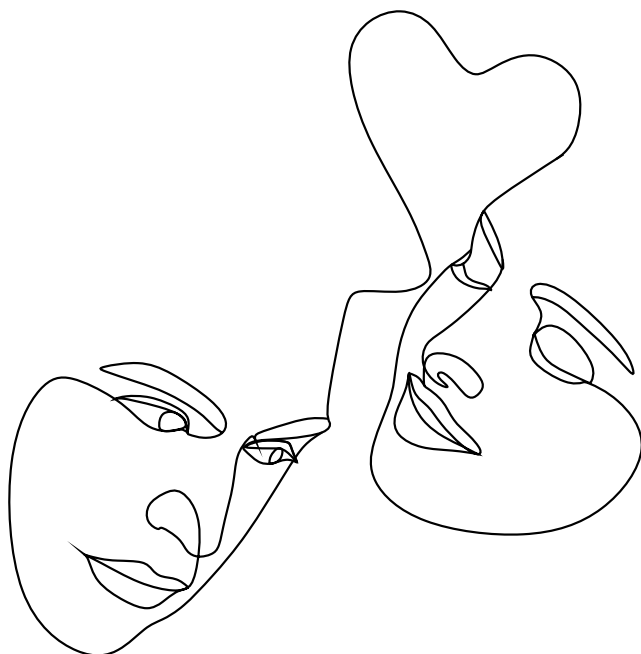
SILENT PRESSURE

sometimes i wonder how it would feel to not
be here, just for a moment.
to not feel anything. no anxiety, no pain, no
stress.
just leaving this world in lightness.
i feel that my sun won't shine soon,
maybe i will let someone be my moon
and let them guide me through the dark
so i could again feel alive,
just for a moment or a little while.

Anonym

SALTY BUT BITTERSWEET

the silence of the sea,
reminds me of you and me.
the birds in the air,
singing your tunes over again.
the boat sailing on the shore,
telling me how you let me go.
the smell of your salty hair,
shining like your glare.

Anonym

PRESTIŽNÍ STUDENT

2023/2024

JEDINÝ STUDENTSKÝ ČASOPIS NA ARABSKÉ

Nové číslo vychází vždy na začátku měsíce. Přečtete si vše o aktuálním dění na Arabské, recenze, rozhovory a mnohem víc - prostě všechno, co musí znát každý prestižní student!

Chtěli byste se k nám přidat?

Podílet se můžete jakkoliv - psaním článků, editací, korekturou, ilustracemi, focením.

Stačí nám napsat na instagram.

@prestiznistudent

Prestižní PODCAST

Už jste slyšeli naše rozhovory? Ještě ne? Tak to koukejte rychle napravit!

Jana Urzová: Povinná školní docházka je špatně. Anarchokapitalismus jsem brala jak...

Jsme zpátky s dalším rozhovorem! Tentokrát s paní profesorkou fyziky a matematiky Janou Urzovou. Politika, učení, osobní živo...

14.5. • 14 min do konce

Jakub Žytek: Dnešní doba je vizuální a klipová. Studenty sleduju jako takové symp...

Je to tu! Toto je oficiálně první díl naší zbrusu nové podcastové sekce. Jedná se o rozhovory jak s učiteli, tak s žáky od nás z Ar...

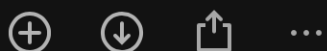
14.5. • 14 min do konce

Alena Horáčková: Rozhodnutí skončit s žurnalistikou za mě udělal Havel. Hroučíme...

Další díl našeho Prestižního podcastu je tu. Tentokrát k nám zavítala paní profesorka dějepisu Alena Horáčková. Bavíme se s...

Včera • 55 min

Milan Purnoch: Studenti toho mají hodně. Jsou školy, kde HV učí tělocvikář. Hudba je...

Vítáme vás u dalšího dílu rozhovorů, tentokrát s učitelem hudebního umění a českého jazyka. Bavíme se nejen o aktuální...

20.5. • 23 min do konce

Do you want to develop your language skills, confidence, friendships, and acting chops?

DON'T SAVE THE DRAMA FOR YOUR MAMA!

Join the GA English Drama Club

**Wednesdays 15.00
in Classroom A2**

No prior experience or talent required.

EVERYONE is welcome!

Questions? Talk to Mrs. Bazyn

© Prestižní student 2023

Číslo třinácté

@prestiznistudent

Předej prosím časopis
někomu dalšímu.

